

**UCHWAŁA NR XII/106/20
RADY GMINY PŁASKA**

z dnia 30 kwietnia 2020 r.

**w sprawie zajęcia stanowiska w sprawie dopuszczenia utrzymania pszczół wyłącznie rasy
środkowoeuropejskiej linii M Augustowska na terenie gminy Płaska oraz zakazu utrzymania pszczół
innych ras i linii.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) uchwała się, co następuje:

§ 1. Rada Gminy Płaska pozytywnie ocenia dopuszczenie utrzymania pszczół wyłącznie rasy środkowoeuropejskiej linii M Augustowska w granicach wszystkich miejscowości na terenie gminy Płaska oraz zakazu utrzymania pszczół innych ras i linii.

§ 2. Przyjmuje się stanowisko Rady Gminy Płaska w sprawie określonej w § 1 jak w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 3. Upoważnia się Przewodniczącą Rady Gminy do przekazania niniejszego stanowiska Marszałkowi Województwa Podlaskiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Alicja Polkowska

Załącznik do uchwały Nr XII/106/20

Rady Gminy Płaska

z dnia 30 kwietnia 2020 r.

**Stanowisko
Rady Gminy Płaska
z dnia 30 kwietnia 2020 r.**

w sprawie dopuszczenia utrzymania pszczół wyłącznie rasy środkowoeuropejskiej linii M Augustowska na terenie gminy Płaska oraz zakazu utrzymania pszczół innych ras i linii

Rada Gminy Płaska pozytywnie ocenia dopuszczenie utrzymania pszczół wyłącznie rasy środkowoeuropejskiej linii M Augustowska w granicach wszystkich miejscowości na terenie gminy Płaska oraz zakazu utrzymania pszczół innych ras i linii.

Naturalnym siedliskiem pszczół linii M Augustowskiej jest obszar Puszczy Augustowskiej, gdzie ubogie pożytki nektarowe i pyłkowe wynikające z bardzo słabych gleb, ostry klimat kontynentalny z okresami niskich temperatur latem i długą zimą ukształtowały jej cechy użytkowe. Na podstawie dotychczasowych obserwacji przypuszcza się również, że daną populację pszczół cechuje dziedziczna, wysoka odporność na choroby. Pszczoła augustowska posiada cechy, które utraciło już większość pozostałego pogłowia pszczół krajowych. Szczególnie cenna jest czystość rasowa. Posiadając geny dobrego zimowania może przyczynić się do poprawy zimowania innych ras i krzyżówek.

Te właśnie cechy i względnie niewielki rejon występowania pszczoły augustowskiej stanowiły podstawę decyzji o stworzeniu rejonu zamkniętego, zgodnie z Zarządzeniem Wojewody Suwalskiego nr 59/76 z dnia 10 sierpnia 1976 r. w celu ochrony jej czystości rasowej i wykorzystania w hodowli na skalę krajową. Od lat 70-tych XX wieku istnieje na terenie Puszczy Augustowskiej zamknięty rejon hodowli zachowawczej tej linii pszczół podzielony na strefę centralną o promieniu około 10 km od miejscowości Płaska oraz strefę izolacyjną obejmującą pas szerokości około 10 km od granicy strefy centralnej. Funkcjonowanie rejonu zachowawczego ma na celu zabezpieczenie naturalnej populacji pszczół środkowoeuropejskich przed introdukcją obcych rasowo genów.

Bory, łąki i bagna Puszczy Augustowskiej stwarzają doskonałe warunki do czerpania pożytku pszczelego i produkcji wysokiej jakości miodu augustowskiego odmiany lipowej, wielokwiatowo-leśnej i łąkowo-bagiennnej, charakteryzującego się wysokimi walorami smakowymi i zapachowymi. Ponadto odmiana wielokwiatowo-leśna zalecana jest jako środek wspomagający w leczeniu alergii. Istotne jest to, że nektar i spadź miodu augustowskiego zbierane są z obszarów o specyficznym mikroklimacie, wchodzących w obręb Puszczy Augustowskiej. Jest to region o najniższym w tej części Europy zanieczyszczeniu powietrza i wód. Bogactwo lasów i terenów zielonych predestynowało do powołania tu Zielonych Płuc Polski. Pszczelarze, od których pozyskuje się miód augustowski już od wielu lat stosują te same, tradycyjne metody produkcji, czyli drewniane ule, najczęściej leżaki lub ule z nadstawkami. Tak jak przed laty wykorzystuje się tylko drewniane ramki, a węzę z wosku naturalnego. Należy podkreślić fakt wykluczenia z produkcji jakichkolwiek substytutów pyłku i antybiotyków, a zwalczanie warrozy następuje tylko w razie konieczności. Miód augustowski pozyskiwany jest na zimno, krystalizuje się w sposób naturalny, bez filtracji, pasteryzacji i podgrzewania. Nie podlega żadnym zabiegom zmieniającym jego naturalny skład.

W ostatnich dziesięcioleciach napływ innych ras pszczół znacznie zredukował zarówno liczebność rodzin z linii objętych ochroną zasobów genetycznych jak i obszar występowania tych pszczół. Mimo wielu korzystnych cech, zwłaszcza większej odporności na choroby, zdolności wykorzystania słabych pożytków, wypieranie pszczoły augustowskiej związane jest z osiąganą niekiedy mniejszą wydajnością miodową w stosunku do innych pszczół.

W ostatnich latach liczebność populacji wykazuje tendencje spadkowe także, ze względu na ubogie pożytki i trudne warunki klimatyczne bytowania pszczół. Dodatkowym czynnikiem wpływającym na zmniejszanie się populacji jest też starzenie się i wymieranie pszczelarzy, którzy nie pozostawiają następców oraz napływ właścicieli działek z innych rejonów Polski w tym pszczelarzy, którzy nie są zainteresowani utrzymywaniem pszczół augustowskich.

Przy ogólnie zmieszczonym pogłowie pszczół w Polsce konieczne jest chronienie pozostałości pszczół miejscowych w ich naturalnych enklawach, gdzie do tej pory przetrwały dzięki swej odrębności genetycznej i unikatowym cechom.